

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

M. DC. LXI. Coloniae Munatianaee, 1661

5 Si cadit accusator, erit reus exoneratus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62953](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62953)

QVÆSTIO V.

QVod autem deficiente accusatore non sit reus cogendus ad probationem, auctoritate Gregorii probatur, qui lib. 3. epist. 25. a scriente Maximo, ait.

C. I. ¶ Omnis probationis reus non incumbit. QVod autem postulas, ut illic personam dirigere debeamus quā b de his, que dicuntur, possit esse probatio, esset utique excusabile, si unquam ratio ei, qui accusatur, necessitatem probationis imponeret. At postquam non tibi, sed accusantibus hoc onus incumbit, ad nos, sicut prefati sumus, dilatione cessante, venire non desinas.

Item accusantium negationem, sed exceptionem probare debet. Codic. lib. 4. tit. c. de probationibus. l. altor.

C. II. ¶ De eodem. Accusator d, quod asseverat, probate se non posse profitendo, reum necessitate monstrandi contrarium non addistingit, cum per rerum naturam, factum negantis probatio nulla sit.

Hoc autem servandum est, quando reum publica fama non vexat. Tunc enim auctoritate ejusdem Gregorii propter scandalum removendum, famam suam reus e purgare oportet.

CAUSA VII.

Vidam Episcopus longa aegritudine f gravatus, a iunioribus suis rogatus, ut quod rogaverat, ei concederet. Postea vero convalescens idem Episcopus, et quod prius fecerat, caput rescindit: ad verum eum, qui sibi successerat g, questionem movet, suamq; cathedram tanquam sibi debitam respicit.

- 1 Hic primum queritur, utrum veniente Episcopo alius possit in eadem ecclesia ordinari.
2 Secundo, an iste valeat respicere cathedram, quam sua intercessione alter accepit.

QVÆSTIO I.

QVod autem veniente Episcopo alius superponi, aut superordinari non possit, ex concilio apud h Arverniam celebrato definitum est, in quo legitur [ut nullus veniente Episcopo, alius superponatur, aut superordinetur Episcopus, nisi forsitan in ejus locum, quem capitalis culpa decesserit.]

¶ Arverniam] Burchardus citans, et Ivo citans Arvernens, c. 3. extat autem in Aurelianensi quinto, cap. 12.

C. I. ¶ Pro molestia corporis suo honore non privetur Episcopus. Item ex regeſto Gregorii Papæ, lib. 9. epist. 41. ad Anastasium Constantinopolitanum Diaconum.

Scripte i mihi tua dilectio, piissimum Dominum nostrum reverendissimo fratri meo Iohanni primæ Iustinianæ Episcopo pro aegritudine capitis, quam patitur, precipere succedi: ne forte, dum Episcopi iura eadem civitas non habet, (quod abſit) ab hostibus pereat. Et quidem nusquam canones precipiunt, ut pro aegritudine Episcopo succedatur: & omnino injustum est, ut si molestia corporis irruit, honore suo privetur ægrotus. Atque ideo hoc per nos fieri nullatenus potest, ne pec-

a Scu cap. 125. b qua presente.] orig. c titul. 19. lib. 23. d Altor.] orig. e supr. 2. question. 5. c. quanto. & c. qua de causa. f al. involuntine. g al. accesserat. h In concil. Aurelianensi V. cap. 12. Burchard. lib. 3. cap. 188. Ivo part. 5. cap. 302. i Polyc. 12. tit. 17. Anselm. lib. 6. c. 201. Burch. li. c. 288. Ivo p. 5. c. 302. Polyc. li. c. 112. 19.

catum in mea anima ex ejus dispositione venit. Sed suggerendum est, ut si is, qui est in regimine, ægrotat, dispensator illi requiratur talis, qui possit ejus curam omnem agere, & locum illius in regimine ecclesie (ipſo non deposito) ac in custodia civitatis implet, ut nec omnipotens Deus offendatur, neque civitas inveniat esse neglecta.

¶ Caput hoc emendatum, & locupletatum est ex originali.

C. II. ¶ Flagellari a Domino, assiduo additum debet. Item lib. 2. epist. 3. ad Candidum Episcopum.

¶ Vm a percussio corporalis imminet, utrum pro purgatione, an pro vindicta contingat. De in hoc iudicium ignoratur: & ideo non debet nobis adſi flagellati assiduo: ne nos culpe (quod abſit) offensam spectat.

¶ In decretalibus tit. de cler. ægrotan. c. 1. affirmo iustitiam tamen huius capitis, & ex ipſi quid agendum sit, desinere.

C. III. ¶ Infirmis causa loco suo qui privari non debet.

Idem Gregorius lib. 3. epist. 13. Maximo 1 Episcopo Syracusan.

Presentium latoris Adeodati querelam, qui se in Presbyteratus loco incongrue dicit expulsum, licet subdit tibi textus petitionis explanet, tamen paulo istius iudicavimus, apertius que retexendam. Affert namque a Quintiano fratre. & Coepiscopo nostro in loco suo pro quibusdam se suis ordinandis negotiis retinuit, ægri tudinis que causa per duorum mentium spatium suæ ecclesie defuisse: Cuius rei occasionem præterant prædictum fratrem nostrum, alium loco equalie Presbyterum ordinasse. Hortamur itaque fratrem tuum, ut causam ejus sollicitè perquis, distindè discutat, & si manifestæ aegritudinis, sicut dicitur, causa ecclesie suæ eum defuisse repererit, nullum eius ordinatione alterius Presbyteri permittat præjudicium generari: sed in locum suum sine aliqua eum facultate restitui. & infra. ¶ Illud autem charitatem maxè specialiter admonemus, ut si vera fuerit huius aegritudine, atque in suum fuerit ordinem restitutus, de Presbytero, qui in loco ejus ordinatus est, subtiliter, distindè debeas esse sollicitus. Et si quidem sine datione aliquæ ad eundem ordinem pervenerit, ut in simoniacam hæresim non potuisset incidere, in alia quacunque vacante ecclesia eum volumus ordinari. Sin autem in coquepiam (quod avertat Dominus) fuerit tale reperiendum, etiam Presbyteratus privetur ordine, quem non ad replendæ necessitatis ecclesie, sed sola comprobata reprobatione suscepisse.

¶ Maximiano] Sic est emendatum ex originali, tam expresso, quam manuscripto: Nam antea erat, Clementino Episcopo, Primati Bizanceno.

C. IV. ¶ Pro infirmitate, vel aegritudine Pastores non sunt abiciendi, nec in eorum locum alii substituendi.

Item Nicolaus Papa Alvaro b Iansenſi Archiepiscopo.

Pontifices e qui aliqua occupantur infirmitate, vel aegritudine, abiciendi non sunt, nec alios in loco eorum consecrari oportet, nisi ex hac fuerint luce subverti. Quod si de ministerio sibi concessio conqueverint, qua licita sunt, facerotes explent. In his vero, qui his præsumere non licet, vicinorum usq; ad recipiendam sanitatem Episcoporum auxilia subrogentur: & hoc cum cautelæ studio peragatur, ne per necessitatis occasionem

a Extr. de cleric. ægrotan. c. 1. b Al. Albino Vicensi. c. 11. p. 3. cap. 32.